

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

• Άκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόση θεσμούς μητρός σου • στέφανον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιὸν χρύσεον περὶ σφ̄ τραχίλω. •
Παροιμία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπο Μ. Δ. Σακκοφράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΛ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις κατὰ τῷ Ταχυδρομίῳ.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. σαχ. Ἐπιστάταις.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ κατὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομίοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

Ἴσις καὶ Ὅσιρις.

Ἐάν εὐτυχέ ποτε μεταξὺ τῶν ἱστοριῶν, τὰς ὁποίας ἐμάθετε ἐν τῷ τῶρα, ν' ἀναγνώσθητε καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, πιστεῦτέ, ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε νὰ ἀπαντήσητε καὶ πάλιν ἐδῶ τὸν παράδοξον ἐκεῖνον τόπον, τὸν ὁποῖον διαβρέχει ὁ Νεῖλος κατ' ἐπίκαιρον καὶ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη εὐρίσκονται τόσα λαμπρὰ μνημεῖα ἀρχαιότητος.

Λοιπὸν, ἐπειδὴ ἡ Αἴγυπτος κεῖται εἰς τὴν Ἀνατολήν, καθὼς καὶ ἡ Ἰνδία καὶ ἡ Περσία, περὶ τῶν θεῶν τῶν ὁποίων σὰς ἐλάλησα προηγουμένως, θὰ σὰς εἶπω καὶ περὶ τῶν θεῶν τοῦ τόπου τούτου· οἱ θεοὶ οὗτοι θὰ σὰς φανῶσι πολὺ παράδοξοι καὶ διὰ τὸ ἀλλόκοτον τῆς μορφῆς, καὶ διὰ τὰ τεράστια κατορθώματά των, ἀλλὰ ἐπρόβλεπὼν νὰ σὰς εἶπω ἄλλοτε, ὅτι ἤθελον σὰς διηγηθῆ περὶ αὐτῶν ἀπίστευτα πράγματα ἢ καὶ μύθους, καὶ ἴδου ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ἐπὶ τῆς ποτὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰς βασιλεὺς ὀνομαζόμενος Ὅσιρις καὶ μία βασίλισσα ὀνομαζομένη Ἴσις, οἱ ὁποῖοι συνέζον ἐν μεγίστῃ ἁρμονίᾳ. Καί τινες μὲν λέγουσιν, ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἦσαν ἀδελφοὶ, καὶ, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, συνῆλθον εἰς γάμου κοινωνίαν· ἄλλοι δὲ βεβαιουσι, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔνα μόνον ἀδελφόν ἔσχεν, ὅστις ὠνομάζετο *Τυφῶν*, καὶ ἦτο πυρόθριξ καὶ κακῆς ψυχῆ ἄνθρωπος, καὶ ὅτι ἡ Ἴσις ἦτο ὡραία βασιλόπαις πλησιοχώρου τοῦ τόπου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅσιρις ἐνυμφεύθη.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἡγεμὼν ἐπινοήσας τὸ ἄροτρον καὶ τὴν τέχνην τοῦ νὰ καλλιεργῶμεν τὴν γῆν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται γεωργία, ἀπεφάσισε νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς πέριξ τόπους τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀκαλύψεώς του, καθὼς καὶ ὁ Κρίστας τῶν Ἰνδῶν, ἂν ἐνθυμηθῆτε, ἐποίησε νὰ κάμῃ τοὺς λαοὺς καλλιτέρους, καθιστῶν αὐτοὺς εὐτυχεστέρους. Ἐπὶ τούτῳ λοιπὸν συνήθροισεν πλῆθος γυναικῶν καὶ ἐκ τῶν πλῶν ἀνδρῶν καὶ μὲ αὐτοὺς ἤρχεισε νὰ περιέρχεται τὸν κόσμον οὐχὶ διὰ νὰ καταστρέφῃ τὰς γαίας τῶν πλησίων του, καθὼς κινεῖται οὐχὶ συνήθως οἱ κατακτηταί, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ κα-

λλιεργῶσι τοὺς ἀγρούς των, καὶ ν' ἀπολαμβάνωσιν ἄφθονα γεννήματα. Οὕτω λοιπὸν, ἐπειδὴ ὁ Ὅσιρις εἶχε καλοὺς σκοπούς, ἐπέτυχεν εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπεχείρησε, καὶ ἀπέκτησε φίλους, ὅπου καὶ ἂν διέβη, διότι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐδείκνυνον μεγάλην εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς ὠφελίμους ἐφευρέσεις, τὰς ὁποίας τοὺς ἐδίδασκε.

Ἀναχωρῶν δὲ ὁ ἀγαθὸς οὗτος βασιλεὺς ἀφῆκε τὴν κυβέρνησιν τοῦ βασιλείου εἰς τὴν γυναῖκά του Ἴσιν, τῆς ὁποίας ἐγνώριζε τὴν φρόνησιν, καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Τυφῶνα, ὅστις ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ βασιλέως κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ γίνῃ κύριος τοῦ θρόνου· διότι ὁ ζηλότυπος ἐκεῖνος βασιλόπαις δὲν εἶχεν ἄλλο μερίδιον, παρὰ τόπους τινὰς βαλτώδεις, ὅποθεν ἀνεδίδοντο ἀναθυμιάσεις φθοροποιαί, καὶ τὰς ἀγόνους ἐκείνας ἐρήμους, ὅπου ἡ ἄμμος μετατοπιζομένη ἀπὸ τὸν ἄνεμον, σχηματίζει βουνά, τὰ ὁποῖα πλακώνουσιν ὀλοκλήρους συνοδίας ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ στρατοὺς ὀλοκλήρους, καθὼς κατεπλάκασε καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Καμβύσου, περὶ τοῦ ὁποίου ἴσως κατόπιν θὰ σὰς λαλήσω. Ἀλλὰ τὸν Ὅσιριν ἐπανεληθόντα ἀπὸ τὰ ταξιδιά του, ὑπεδέχθη ὁ λαὸς του μὲ ἀνευφημίαν, ὥστε ὁ Τυφῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ ἀλλέως, εἰμὴ νὰ παραδώσῃ τὸν θρόνον.

Ἐν τούτοις ὁ μογηρὸς οὗτος βασιλόπαις, ὅστις δὲν ἀπέβαλε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀπεφάσισε νὰ παρηγορηθῆ τὸν ἀδελφόν του καὶ νὰ τὸν καταστρέψῃ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ βασιλέως, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς μεγάλην ἐορτήν, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ δῆθεν τὴν εὐτυχῆ ἐπιστροφὴν του· μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἦτο πολυτελέστατον, ἔφερον ἐνώπιον τῶν ὀμοτραπέζων μεγαλοκρεπῆς κιθῶτιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία ἦτο τόσον πολυτίμος, ὥστε ἐπροξένει θαυμασμὸν εἰς πάντας, ὅσοι τὸ εἶλεπον. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ὅσιρις μὴ δυνηθεὶς νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο κιθῶτιον, εἰδείξεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἀποκτήσῃ αὐτό. Ἄλλ' ὁ δόλιος, ὅστις εἶχε τοὺς σκοπούς του, τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχεν ἑμῶς νὰ μὴ τὸ δώσῃ εἰς κανένα ἄλλον, ἐκτὸς ἐκείνου, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐμῶς ὀλόκληρος ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ Ὅσιρις παρευθὺς τοῦ ἐπρότεινε νὰ κάμη τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρὰ μεδέχθη ὁ Τυφῶν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν· ἀλλὰ μόλις ὁ καλὸς ἡγεμῶν ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο κιβώτιον, καὶ ἰδοὺ ὁ ἐπίβουλος ἀδελφὸς κλείει αὐτὸ παρευθὺς, καὶ διατάττει νὰ τὸ βύψωσιν εἰς τὸν Νεῖλον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἅμα.

Ἄς ἀφήνω νὰ στοχασθῆτε τὴν λύπην τῆς βασιλίσσης Ἴσιδος, ὅτε ἔμαθε τὴν δολιότητα τοῦ Τυφῶνος καὶ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της· ὅθεν ἐπενθηφόρησε, καὶ ἀφήσας τὸ παλάτιον καὶ τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν της Ἄβρον, ἐπῆρε τὸν δρόμον προσπαθοῦσα νὰ ἀνεύρῃ τὸ κιβώτιον, ὅπου ἦτο τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς Ὅσιρίδος, καὶ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὰ τελευταῖα χρέη τῆς ταφῆς. Τότε ὁ Τυφῶν εὐρῶν εὐκαιρίαν ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς ἀρπάζει τὸν θρόνον καὶ ἀποδιώκει τὸν ἀνεψιὸν του.

Τὰ δὲ ὕδατα τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ ρέοντα πρὸς τὴν θάλασσαν παρέσυραν τὸ σῶμα τοῦ Ὅσιρίδος ἕως εἰς τὴν πλησίον πόλιν Βύβλον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου τὸ κιβώτιον ἐστάθη ὑποκάτω εἰς ἓν φυτὸν ὀνομαζόμενον λῶτον, τὸ ὁποῖον ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν τόσον ἐμεγάλωσεν, ὥστε περιέκλεισεν ὀλόκληρον τὸ κιβώτιον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Βύβλου παρατηρήσας τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο φυτὸν, τόσον τοῦ ἤρεσεν, ὥστε ἐπρόσταξε νὰ τὸ κόψωσι διὰ νὰ κατασκευάσῃ μίαν ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ παλατίου του.

Ἡ δὲ Ἴσις ἀπαρηγόρητος διὰ τὸ δυστύχημα τοῦ ἀνδρός της, περιέτρεχε πολλοὺς τόπους μὴ δυναμένη νὰ πληροφορηθῇ τίποτε ἐξ ὧν ἐξῆτει νὰ μάθῃ· διότι ἄλλοι μὲν δὲν ἤξευρον τί τοὺς ἔλεγε, ἄλλοι δὲ τῆς ἔστρεφον τὰ νῶτα χωρὶς νὰ τῆς ἀποκρίνωνται· διότι ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν φροντίζουν διόλου νὰ παρηγορῶσι τοὺς τεθλιμμένους. Ἐπὶ τέλους ἀπήντησέ τινα παιδία, τὰ ὁποῖα ἦσαν συμπαθητικώτερα καὶ τῆς εἶπον, ὅτι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐζήτηι εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ ρέμμα τοῦ ποταμοῦ ἕως εἰς τὴν πόλιν Βύβλον· ἡ ἀγαθὴ Ἴσις τὰ εὐχαρίστησεν ἀπὸ καρδίας, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς φιλοφροσύνης των, ἔδωκεν εἰς αὐτὰ τὸ δῶρον τῆς θειότητος, δηλαδὴ νὰ προνοῶσι πᾶν ὅ,τι ἤθελον νὰ

μάθωσιν, καὶ ἔπειτα ἐξήκολούθησε τὸν δρόμον τῆς μετὰ σπουδῆς.

Οὕτω λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τῆς Βύβλου, μιᾶς τῶν μεγαλύτερων πόλεων τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ ἐκάθησε λυπημένη πλησίον μιᾶς πηγῆς, ἐλπίζουσα, ὅτι κάποιος διαδάτης φιλόανθρωπος ἠδύνατο νὰ τῆς δώσῃ τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἐζήτηι· ἀλλὰ πολὺν καιρὸν ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ κανεὶς δὲν ἐφάνη. Ἐνῶ δὲ ἤδη ἤρχιζε νὰ ἀπελπίζηται, αἱ παιδίσκαι τῆς βασιλίσσης τῆς Βύβλου ἐλθοῦσαι ἐκεῖ νὰ ἀντλήσωσιν ὕδωρ, εἶδον τὴν ξένην καὶ ἠρώτων μεταξὺ των, τί ἄρα γε νὰ ἔκαμνεν ἐκεῖ, καὶ διατί ἐφαίνετο τόσον λυπημένη· ἡ Ἴσις ἀκούσασα ταῦτα ἐπλησίασεν εἰς αὐτάς, καὶ ἐγγίσασα διὰ τῆς χειρὸς τὰς μακρὰς των κόμας, αἱ ὁποῖαι ἐκυμάτιζον εἰς τοὺς ὤμους των, διέχυσεν ἐπάνω των μίαν εὐωδίαν ἐξαίρετου ἀρώματος, διὰ τὸ ὁποῖον αὐταὶ ἐξεπλάγησαν.

Ἐν τούτοις αἱ θεραπενίδες αὐταὶ ἐλθοῦσαι ἐδιηγήθησαν εἰς τὴν κυρίαν των περὶ τοῦ ὠραίου δῶρου τῆς ξένης, τὴν ὁποίαν ἰδοῦσα ἡ βασιλίςσα τόσον κατεθέληθη, ὥστε παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ γίνῃ τροφὸς τοῦ τέκνου της, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀκόμη μικρὸν. Ἡ θεὰ συγκατένευσεν εὐχαρίστως χωρὶς νὰ φανερωθῇ, διότι ἦτο βεβαία, ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἤθελεν εὐρεῖ τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρός της.

Εἶχε δὲ παρέλθει πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗτου ἡ Ἴσις ἀνέτρεφε τὸν βασιλόπαιδα τῆς Βύβλου θέτουσα τὸν δάκτυλόν της εἰς τὸ στόμα του, διὰ νὰ τὸ γλύψῃ, διότι δὲν εἶχε διόλου γάλα νὰ τοῦ δίδῃ, καὶ μάλιστα τόσον ἠγάπησε τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὥς καὶ ἑκάστην νύκτα τὸ περιεκύλιωνε μὲ οὐρανίας φλόγας, διὰ νὰ κάμη καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἀθάνατον. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ παλάτιον τὴν στήλην ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο περικεκλεισμένον τὸ κιβώτιον τοῦ Ὅσιρίδος. Παρευθὺς δὲ μεταμορφωθείσα εἰς χελιδόνα ἤρχισε νὰ πετᾷ ὀλόγυρα εἰς τὴν στήλην ἐκείνην· ἀλλ' ἡ βασιλίςσα ἐνῶ ἐξεπλήττετο διὰ τὴν ἐνασχόλησιν τῆς χελιδόνος, ἐξέβαλε κραυγὴν διαπεραστικὴν ἰδοῦσα, ὅτι τὸ τέκνον της εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ φλογῶν, ἡ δὲ Ἴσις ἀναλαθοῦσα τὴν πρώτην μορφήν της τῆς ἐφάνέρωσε τίς ἦτο. Ἡ βασιλίςσα συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς διηγήσεως τῶν δυστυχημάτων της ἔδωκεν εἰς αὐτὴν

τὴν ἄδειαν νὰ λάβῃ τὸ πολυζήτητον ἐκεῖνο κισώτιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔκαμεν ἡ Ἰσις παρευθὺς, χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν στήλην ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο τὸ καλάτιον, καὶ ἔκτοτε αὐτὴ ἡ στήλη ἐθεωρεῖτο ἱερὰ ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Τότε ἐπιβίβασθεῖσα ἐπὶ πλοίου εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τὸ πολύτιμόν της φορτίον ἐπέστρεψεν εἰς μίαν πόλιν ὀνομαζομένην Βοῦτον, ὅπου ὁ νέος Ἦρος εἶχεν ἀνατραφεῖ κρυφίως, διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ του Τυφῶνος καὶ φονευθῇ. Ἐδῶ δὲ πλησίον τοῦ Βούτου ἀνήγειρε μικρὸν τάφον, ὅπου ἀπέθεσε τὸ λείψανον τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον ἐθρήνει.

Ἐκτοτε τὸ δενδρύλλιον λῶτος, τὸ ὁποῖον εἶχε προφυλάξει τὸ σῶμα τοῦ Ὀσίριδος, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς φυτὸν εὐλαθείας, καὶ ὡς εἰκὼν τῆς γονιμότητος, τὴν ὁποίαν ὁ Νεῖλος διαχύνει εἰς τὸν τόπον· διότι εὐθὺς ἀφοῦ τὸ ὑδρόβιον τοῦτο ἄνθος ἀναφανῇ ἀναγγέλλει τὴν ἐτησίαν πλημμύραν τοῦ ποταμοῦ.

ΠΕΡΙ ΠΟΝΤΙΚΟΥ.

Ὅτε σὰς ἐδιηγήθη τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τοῦ κάστορος εἰς ἓν τῶν προηγουμένων φυλλαδίων, σὰς εἶπον συγχρόνως, ὅτι τὸ ζῶον ἐκεῖνο καὶ ἄλλα τινά, καθὼς ὁ σκίουρος, ὁ λαγῶς, ὁ λαγιδεὺς (κουνέλλι) ὁ χοῖρος, ὁ ποντικός καὶ πλείστα ἄλλα ἀνάγονται εἰς τὸ γένος τῶν τρωκτῶν, τὰ ὁποῖα δηλ. δὲν δύνανται νὰ μασσῶσι τὴν τροφήν των, ἀλλὰ νὰ τὴν ῥοκανίζωσιν ὡς ἴδιον χαρακτηριστικὸν τῶν ζῶων τούτων εἶναι, ὡς εἶπομεν, οἱ ἔμπροσθινοὶ ὀδόντες των εἰς καθεμίαν σιαγόνα, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται τομεῖς, καὶ ἡ ἔλλειψις σκυλοδόντων πρὸς δὲ τούτοις οἱ ἔμπροσθιναὶ πόδες των εἶναι κοντότεροι, καὶ οἱ ὀπίσθιοι μακρύτεροι, ὥστε νὰ δύνανται μᾶλλον διὰ τοῦτο νὰ πεδῶσι παρὰ νὰ περιπατῶσι.

Ὁ μῦς (ποντικός) ἔχει δύο τομεῖς εἰς καθεμίαν σιαγόνα,

ἑκατέρωθεν σκυλοδόντας, ἀνὰ τέσσαρα δάκτυλα εἰς τοὺς ἔμπροσθίους πόδας, καὶ ἀνὰ πέντε εἰς τοὺς ὀπίσθιους, μὲ μακρὰν καὶ γυμνὴν ἀπὸ τρίχας οὐράν, ἡ ὁποία καὶ τοῦ χρησιμεύει εἰς ὄργανον εἰς τὰς πανουργίας του, καθὼς κατωτέρω θέλω σὰς διηγηθῆ.

Ὅλοι γνωρίζετε τὸ ζῶον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου τὸν στόμαχον καμμία τροφή δὲν βλάπτει, δι' ὃ καὶ ὀνομάζεται παμφοβόν. Αἱ καταστροφαί, τὰς ὁποίας φέρει ὁ μῦς ὅπου ἐπιπίσει εἶναι μεγάλαι. Πολλαπλασιάζεται δὲ τόσον ταχέως, ὥστε ἂν καὶ ὁ αἰώνιος ἐχθρὸς του ἡ γάτα, αἱ παγίδες, τὰ σαρμίκια, καὶ λοιπὰ καταστρεπτικὰ μέσα δὲν παύουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλαττώωσιν τὸν ἀριθμὸν των, ἤθελον ὅμως ἐπιφέρει περισσότερον ὄλεθρον εἰς ὅσα εὐρίσκουσιν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν, ἂν δὲν κατεστρέφοντο καὶ μεταξύ των ἐν καιρῷ πείνας. Οἱ δυνατώτεροι λοιπὸν ἐφορμῶσι κατὰ τῶν ἀνατωτέρων, καὶ ἀνοίγοντες τὸν ἐγκέφαλον κατατρῶγουσιν αὐτὸν πρῶτον, ἔπειτα τὸ λοιπὸν πτώμα· τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἀνανεοῦται ἡ μάχη, καὶ διαρκεῖ μέχρις οὗ οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν καταστραφῶσιν. Εὐρίσκονται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ κατοικοῦσιν εἰς τὰς οἰκίας καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς κρυμμένοι εἰς τρύπας.

Ἴδου τί ἀναγινώσκομεν εἰς Ἀγγλικὸν τι σύγγραμμα περὶ τῆς πανουργίας του.

Χρυσοχόος τις ἐπὶ πολὺν καιρὸν εὕρισκε τὴν φυάλην τοῦ ἐλαίου κενήν, καὶ ἐνῶ μετεχειρίσθη ἀπείρους τρόπους πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ κλέπτου, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν εὕρῃ· ἐπὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ παραφυλάξῃ ὁ ἴδιος, καὶ ἀνοίξας ἐπιτήδως τρύπαν εἰς τὴν θύραν παρετήρει ἐξωθεν. Μόλις παρήλθεν ὀλίγη ὥρα καὶ ἰδοὺ ἀκούει λεπτὸν θόρυβον, προσέχει καὶ βλέπει ποντικόν, ὅστις πλησιάζει εἰς τὴν φυάλην, ἀφαι-

ρεῖ μὲ τοὺς ὀδόντας τοῦ τῷ πῦμα, χώνει τὴν αὐρὰν εἰς
στόμιον τῆς φυάλης, καὶ λαδώνων αὐτὴν ἐξέβαλλε καὶ ἐγλύσε.
Ἡ δὲ μέθοδος αὕτη τῆς ἀφαιρέσεως ἐξηκολούθει μέχρις
δὲν ἔμεινε οὔτε σταγὼν ἐντὸς τῆς φυάλης!

Ὁλλοὶ φυσικοὶ λ. γουσι, ὅτι ὁ ποντικὸς προνοεῖ τὸ κρῖ

μισμα παλαιῶς οἰκίης, καὶ ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν. Πρὸς δὲ τού-
τοις, ὅτι καὶ τῆξειδεύει ἀπὸ τόπον εἰς τόπον.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ.

Βασιλεὺς τις τῆς Ἀνατολῆς, θέλων νὰ ἐκλέξη σύμβουλον
εἰλικρινῆ καὶ ἰκανόν, ἐπενόησε τὸ ἀκόλουθον τέχνασμα· ἐπέ-
ραν τινὰ προσεκάλεσεν εἰς τὸ παλάτιόν του πέντε ἀνδράς
τῆς πρωτεύουσας, οἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς οἱ μᾶλλον ἐξυπνοὶ
πάντων.

Ἀφοῦ δὲ ἦλθον καὶ ἐκάθησαν ὀλόγυρα εἰς τοὺς προσδιο-
ρισθέντας τόπους δι' αὐτούς, ὁ βασιλεὺς ἐξεκπώσας τὴν ἀρι-
στερὰν χεῖρα, εἰς τοὺς δακτύλους τῆς ὁποίας ἔλαμπον πέντε
ἀδάμαντες θαυμασίου μεγέθους, εἶπε πρὸς αὐτούς.

«Σᾶς προσεκάλεσα ἐνταῦθα καὶ τοὺς πέντε σᾶς, ἐλπίζων
ὅτι θέλετε μοῦ εἶπει τὴν ἀλήθειαν. Βλέπετε τοὺς πέντε τού-
τους ἀξιολόγους ἀδάμαντας; θέλουσι σᾶς δοθῆ ὡς ἀμοιβὴ
τῆς εἰλικρινείας σας. Λαλεῖτε· τί στοχάζεσθε περὶ τῆς δυνά-
μεως καὶ τῆς δόξης μου;»

Καὶ οἱ μὲν τέσσαρες ἐκ τούτων καταθραμβωθέντες ἐκ τοῦ
μεγέθους καὶ τῆς ὠραιότητος τῶν ἀδαμάντων καὶ ἐκ τῆς
ιδέας, ὅτι ἠδύναντο ν' ἀποκτήσωσι κανένα ἐκ τούτων ἔσπευ-
σαν ν' ἀποκριθῶσιν ἀλληλοδιαδόχως· ἔθεν καὶ ἐξύμνησαν ὁ
εἰς περισσότερον τοῦ ἄλλου τὸ μεγαλεῖον τοῦ κυρίου των,
καὶ τὸν ὑψωσαν ὑπεράνω ἄλλων τῶν ἡρώων τοῦ κόσμου καὶ
μετὰ τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ ἐλάλησαν περὶ τῶν προτερημά-
των καὶ τῶν ἀρετῶν του, καὶ τόσα λαμπρὰ ἐπίθετα τοῦ ἀπέ-
δωκαν, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἴπη τις περισσότερα περὶ
τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἐκβαλὼν ἀπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ τέσσαρος
ἐκ τῶν ἀδαμάντων ἐκείνων διανέμει ἀνὰ ἓνα εἰς ἕκαστον τῶν

τεσσάρων ἀνδρῶν. Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν πέμπτον λέγει.
 «Καὶ σὺ διατί δὲν λαλεῖς; Εἶπέ μου καὶ σὺ τὴν γνώμην σου
 περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης μου.—Στοχάζομαι, ἀπε-
 κρίθη ἐκεῖνος, ὅτι ἡ δύναμίς σου εἶναι παρακαταθήκη, τὴν
 ὅποιον ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς σέ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν λαῶν
 σου, καὶ περὶ τῆς ὁποίας θὰ σοῦ ζητήσῃ ἀκριβῆ λογαριασμὸν
 μίαν ἡμέραν νομίζω, ὅτι ἡ δόξα σου θὰ ᾖ ψευδὴς καὶ
 φθαρτὴ ἐὰν ζητῆς νὰ τὴν στηρίξῃς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν λαμ-
 πρότητα καὶ τὰς κατακτήσεις, καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκ-
 πλήρωσιν τοῦ καθήκοντός σου.»

Τότε ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη.

«Δὲν δίδω λοιπὸν εἰς σέ τὸν ἄλλον ἀδάμαντα, ἀλλὰ τὴν
 ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν φιλίαν μου. Μένε πάντοτε πλησίον μου·
 εὔρον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἡ καρδιά μου ἐζητεῖ.»

Τὴν ἐπαύριον, τὸ πρωὶ οἱ τέσσαρες ἄλλοι ἦλθον εἰς τὸ
 παλάτιον μὲ πρόσωπα κατηφῆ, λέγοντες εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι
 ὁ ἀδάμαντοπώλης τὸν ἠπάτησε, διότι τοῦ ἐπώλησε ψευδεῖς
 ἀδάμαντας.

«Καὶ πῶς! ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς γελῶν, νομίζετε, ὅτι δὲν
 ἐγνώριζον τοῦτο; Μὲ ἐπηνέσατε ψευδῶς, σὰς ἔδωκα καὶ ἐγὼ
 ψευδεῖς ἀδάμαντας. Σὰς ἐπλήρωσα μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα· τί
 παραπονεῖσθε;»

Οὕτως ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐ-
 κείνους, ὅτι ἡ εὐλιχρύνεια εἶναι τὸ καλλίτερον συστατικὸν
 εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ ἡ κολακεία εἶναι ἐλάττωμα ποταπόν,
 καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀξιογέλαστον.

Π. ΛΑΜΕΙΑ. (τὸ ὄψαρευμα.)

(Συνέχεια ἰδὲ ἀριθ. 30).

Ἐπίσταν κατόπι μίκι τρίγλην, δηλαδὴ μπαρμπούνιον, τοῦ

ὁποίου τὰ ὠραία χρώματα καὶ τοὺς μύστακας ἐθαύμασαν·
 ὅτε δὲ ἤκουσαν, ὅτι τὸ ὄψαριον τοῦτο μεγαλώνει κάποτε ἕως
 κατὼ καὶ δέκα πόδας ἐξεπλάγησαν.

Μετὰ τὴν τρίγλην ἐπίασαν καὶ πέρκας, καὶ παρετήρη-
 σαν, ὅτι ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν των ἦσαν γραμμαὶ μαῦραι,
 ἐπὶ τὰ πτερύγια των ἦσαν κόκκινα. Ὁ πατήρ εἶπεν, ὅτι τὸ
 ὄψαριον τοῦτο εἶναι ἐπίσης ἀδηφάγον καθὼς καὶ τὸ λαβρά-
 κιον καὶ ὄχι μόνον τρώγει τὰ ψαράκια, ἀλλὰ καὶ πηδᾷ ἐνίοτε
 ἐπερᾶνω τοῦ ὕδατος διὰ νὰ συλλάβῃ τὰ νέφη μυιῶν, τὰ ὅποια
 πτώσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ εἰς τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον ποταμὸν ὑπῆρχον πολλὰ
 ἕλη ὄψαριον καὶ εἰς τὰ κουτία τοῦ πατρὸς εὕρισκοντο παν-
 τὴς εἶδους δολώματα, ἐψάρευσαν ἀκόμη ἐπίασαν λοιπὸν ἐν
 ὄψαριον κιτρινωπὸν, ἔχον χροῖμα μαρμαρωτὸν μελαγχρο-
 νόν, μακρὸν δὲ πλέον τοῦ ἐνὸς ποδός, καὶ λεπτότατον ὅτε
 δὲ τὰ παιδιὰ ἠθέλησαν νὰ τὸ πιάσωσιν ἐγγίστερα ἀπὸ τὰς χει-
 ράς των, ὡς ἐὰν ἦτο ἀλλειμμένον μὲ αἰλιφὴν.

«Τὸ ἤξευρα αὐτὸ τὸ ὄψαριον, εἶπεν ἡ μήτηρ. Ἔχει φαγη-
 τὸν ἑλαφρὸν καὶ καλόν· μάλιστα ἐνθυμοῦμαι καὶ μίαν παροι-
 μίαν δι' αὐτό, διὰ τῆς ὁποίας θέλουσι νὰ δεξῶσι τὴν ἀξίαν του·

Μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ φάγῃ τὸν περίσημόν της λόττα,

Τὸ φουστάνι της ἐπώλει, πόσον ἔχει δὲν ἠρώτα.

Τῶνόντι, εἶπεν ὁ πατήρ, τὸ ὄψαριον αὐτὸ ὀνομάζεται λόττας.

—Τί εὐτυχία! ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀγλαΐα συλλογιζομένη, ὅτι
 ἡ πτωχὴ οἰκογένεια ἔμελλε νὰ λάβῃ ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ
 τὸ ὄψαρευμα ἐκεῖνο· ὅποιαν εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται τις ὅταν
 προξενῇ καλὸν εἰς τὰ πτωχὰ παιδάκια τοῦ Λαμβέρτη! . . .»

Ἐπὶ τέλος ἐπίασαν μίαν πέστροφον· «Πέστροφα! εἶπεν
 ὁ Βασιλεὺς ἐκπεπληγμένος, εἶναι καὶ ἐδῶ πέστροφα, κα-
 θὼς καὶ εἰς τὸν ἄγιον Βάσταν, καὶ ὁμῶς πρὸ ὀλίγου, πάτερ,

δὲν μᾶς εἶπες, ὅτι τὰ θαλάσσια ὀψάρια, δὲν ἀλιεύονται ἐν τῇ θάλασσᾳ ἀλλὰ ἐν τῇ γλυκείᾳ νερά;

— Τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, ἡ πέστοροφα τῶν ὀψαρίων ἀναβαίνει ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀλλὰ τὸ ἔαρ ἀφήνει τὴν θάλασσαν ἀναβαίνει πολὺ ὑψηλὰ εἰς τοὺς ποταμούς.

— Πάτερ, ἠρώτησεν ἡ Ἀγλαΐα, τί θὰ εἰπῇ ἀναβαίνει τὸν ποταμόν;

— Μικρά μου κόρη, ἀναβαίνω τὸν ποταμὸν σημαίνει, ἐπιχωροῦμαι εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος αὐτοῦ, ὁπότεν λαμβάνω τὴν ἀρχὴν του, καὶ αὐτὸ τὸ μέρος ὀνομάζεται πηγὴ ἀπὸ τοῦ τρέχει ὁ ποταμὸς καταβαίνων, καθὼς βλέπεις ὅτι τρέχει καὶ οὗτος.

— Καὶ ποῦ πηγαίνει;

— Πηγαίνει νὰ ἐνωθῇ μὲ ἄλλον ποταμόν, καὶ νὰ σχηματίσῃ μεγαλειότερον.

— Ἐπειτα ποῦ πηγαίνει αὐτὸς ὁ μεγαλειότερος ποταμὸς;

— Χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν μὲ ἄλλα ποτάμια καὶ ἐνωθῶνται μὲ αὐτήν.

— Λοιπὸν πηγὴ τοῦ ποταμοῦ εἶναι ἡ ἀρχὴ του, καὶ ἡ θάλασσα εἶναι τὸ τέλος;

— Ναί· ἡ ἀρχὴ ἑνὸς ποταμοῦ ὀνομάζεται πηγὴ, καὶ τὸ τέλος ἢ τὸ ἔμβασμα τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ὀνομάζεται ἐκβολή.

Ἐνῶ δὲ οὕτω συνελάλουν μεταξύ των τὰ παιδιά, ἰδοὺ ἡ καλὴ μήτηρ, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἠτοίμαζε τὸ πρῶτον γευμα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσην, ἐφώνησεν

Εἰς τὴν τράπεζαν!

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἀπεκρίθησαν τὰ παιδιά χαίροντα καὶ ἀφήσαντα τὰ δύκτια, μὲ ἐν πῆδημα εὐρέθησαν ὅλα ὀλίγη γυρα εἰς τὸ πρῶτον γευμα.

Καθὲν ἐκάθησεν ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερα εἰς τὴν μητέρα. Ἀντὶ δὲ τραπεζομανδύλων καὶ χειρομακτρων ἔστρωσαν τὰ δύκτια καὶ τὰ λευκά των μανδύλια καὶ ἤρχισαν νὰ τρώωσι.

Ἐὰν οἱ μικροὶ ὀδόντες των ἔρροκάνιζον ὀγλίγωρα καὶ ἄλλὰ, τοῦτο ἕκαστος τὸ φαντάζεται, διότι πάντοτε ὑπάρχει κρέας εἰς τὸν ἐργαζόμενον καλῶς.

Ἐπειτα δὲ ἐκάθηστο καὶ πολὺ ὠραία κάτωθεν τῶν μεγάλων ἐκείνων δένδρων, διότι τὰ πυκνὰ φύλλα αὐτῶν ἔκαμνο καίεν σιανὴν ἐν τῷ μέσω τῆς ἐξοχῆς ἐκείνης, ὅπου ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἦτο ὑπερβολικὴ.

Ἐύρισκοντο ἤδη περὶ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος, καὶ ἰδοὺ ἀκούεται φωνὴ εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ λιθάδιον, φωνὴ παράδοξος, ἡ ὁποία ἔκαμνον οὕτω πῶς· κροά! κροά! κροά!

«Τί ζῶον εἶν' αὐτό; ἠρώτησαν τὰ παιδιά.

— Βάτραχος, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ· συνήθως οἱ βάτραχοι καίουσιν τὸ ἐσπέρας, ἀλλ' αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἔχει διάθεσιν.

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα, πάτερ;

— Βέβαια μεταξύ τῶν βούρλων κανενὸς ρυακίου, τὸ ὁποῖον θὰ εὐρίσκηται μεταξύ τοῦ ἀγροῦ τούτου καὶ τοῦ πλησίον λιθάδιου.

— Τῶντι, εἶπεν ἡ μήτηρ, τοὺς βατράχους ἀλιεύουσιν εἰς τὰ ρυακία καὶ εἰς τοὺς βάλτους.

— Τί! ὀφχεύονται καὶ οἱ βάτραχοι; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία, καὶ τί τοὺς κάμνουσιν;

— Εἰς πολλὰ μέρη τοὺς τρώγουσιν, εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Πῶς! τρώγουσι τοὺς βατράχους! ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἶναι ἐρπετά;

— Τρώγουσιν ὡσαύτως τὰ αὐγά καὶ τὸ κρέας τῆς χελώνας, ἡ ὁποία εἶναι ἐπίσης ἐρπετόν.

— Ἄλλὰ δὲν λέγουσιν, ὅτι οἱ βάτραχοι εἶναι φαρμακευτικοὶ
 — Διόλου! ἐν τούτοις μόνον τοὺς μηρούς τῶν βατραχῶν
 τρώγουσι· καὶ λέγουσιν ὅτι μὲ αὐτοὺς παραγεμίζουσι τὰ ὄργανα
 θια, καὶ γίνεται νοστιμώτατον φαγητόν.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΦΕ.

(Ἴδε φυλλάδιον ἀριθ. 29).

Ἄνοιξατε τὸν γεωγραφικὸν χάρτην τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐπι-
 ρετε τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἑβραῖοι ἐπι-
 γούμενοι ἀπὸ τὸν προφήτην Μωϋσῆν διέβησαν μὲ ἀβρόχους
 πόδας. Παρατηρήσατε, ὅτι παρὰ τὸ στόμιον τῆς Ἐρυθρᾶς
 ταύτης θαλάσσης δηλ: εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Βαβελμανιᾶ
 ἐκτείνεται μεσογειῶς μία χώρα καλουμένη Ἀβυσσινία ἢ
 μαστή διὰ τὰ εἰς αὐτὴν ὄρη τῆς Σελήνης, τὰ ὅποια
 ἔχουσι ὕψος 13,000 ἕως 14,000 πόδας. Αὐτοῦ εὐρίσκειται
 εἰς ἀγρίαν κατάστασιν ἡ καφέα, ἣτοι τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον
 κάμνει τὸν καφέ, καὶ διὰ τοῦτο ὑποθέτουσιν, ὅτι ἐκεῖθεν
 ἔλαβον τὸ δένδρον τοῦτο, καὶ τὸ μετεφύτευσαν εἰς τὰ βουνά
 τῆς ἀπέναντι ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἰμε-
 μένη, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀραβίαν καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ θεωρεῖται
 τὴν σήμερον ὡς ἐντόπιον δένδρον. Ἡ Μόκα παράλιτος
 πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἰμεμένης ἐξάγει τὸν περιφημότερον καφέ
 τὸν τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος κοινῶς καλεῖται ἐκ τῆς Ἰμεμένης
 Ἰμεμένικος, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς πόλεως Μόκας.

Τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι ἀειθαλές, δηλαδή ἔχει φύλλα περι-
 σσιν εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, καθὼς ἡ ἐλαία· τὸ ὕψος τοῦ
 φθάνει μέχρι δέκα μέτρων, καὶ ἡ πυραμιδοειδὴς αὐτοῦ κωνί-
 ρυρὴ προυνισιάζει εὐάρεστον θέαμα εἰς τὴν ὄψιν. Τὰ φύλλα
 τοῦ ὄντα μικροῦλά, μυτηρά, καὶ κυματίζοντα εἰς τὰ ἀπὸ

ἔχουσι χροῶμα στιλπνὸν πράσινον· τὰ δὲ ἄνθη τοῦ εἶναι λευ-
 κὰ καὶ ἀνιδίδουσιν εὐώδη ὄσμη. Ὁ ῥοδόχρους καρπὸς τοῦ,
 ὅστις ὠριμῶν κατακτᾷ μελανωπός, περικλύει δύο κόκκους
 κολλητούς, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λεγόμενος καφές· καὶ θὰ ἔ-
 τυχε, βέβαια, νὰ ἰδῆτε μεταξὺ τοῦ καφέ τοιοῦτους κολλη-
 τούς κόκκους· διότι σχεδὸν πάντοτε οἱ κόκκοι τοῦ καφέ, τὸν
 ὁποῖον ἀγοράζομεν ἀπὸ τὰ παντοπωλεῖα, εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ
 ὄλου σπόρου.

Μετεφύτευθη δὲ τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς τὴν Εὐρώπην, κατὰ
 τὰ τέλη μὲν τοῦ ΙΖ'. αἰῶνος εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ἐκεῖθεν δὲ
 εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ 1714. Ἐκ δὲ τοῦ Βοτανικοῦ κή-
 που τῶν Παρισίων μετέφερε τὸ φυτὸν τοῦτο κατὰ τὸ 1720
 ἔτος κάποιος Δεκλιὲς Γάλλος εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀμερικῆς
 Μαρτινίκαν, Γαλλικὴν ἀποικίαν, ὅθεν διεδόθη καὶ εἰς ὅλας
 τὰς ὀνομαζομένας Ἀντίλλας νήσους, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκει
 καὶ ἡ Μαρτινίκα, καὶ τὴν σήμερον εἶναι κοινὸν φυτὸν εἰς τὴν
 Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἴσως
 εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ προσεγγη φυλλάδια σᾶς εἶπω τί ὑπέφερον
 ὁ Δεκλιὲς διὰ νὰ φέρῃ ἐν καλῇ κατχστάσει εἰς τόσον μακρυ-
 νὸν τόπον τὸ φυτὸν τοῦτο.

Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι ὁ καφές μεταχειριζόμενος ὡς πο-
 τὸν ἀπαιτεῖ τρεῖς προετοιμασίας, δηλαδή νὰ τὸν φρυξωμεν
 (καβουρδίσωμεν) νὰ τὸν ἀλέσωμεν, καὶ νὰ τὸν βράσωμεν.

Τὸ καβουρδισμα γίνεται ἐντὸς μεγάλων κυλίνδρων σιδη-
 ρῶν καλῶς κεκλεισμένων, ἐπάνω εἰς φωτιάν ἀπὸ ξηρὰ ξύλα,
 ὥστε νὰ μὴ ἀνιδίδωσι καμμίαν ὄσμη· πρέπει νὰ περιστρέ-
 φηται ὁ κύλινδρος διαρκῶς, ἕως οὗ ὁ καφές λάβῃ χροῶμα
 ἐλαιόχρουν στιλπνόν, καὶ οὐδέποτε μαῦρον. Κατόπιν ἔρχεται
 τὸ ἀλεσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ χειρομύλων, ἐνίοτε δὲ
 κοπανίζεται καὶ εἰς ἰγδίαν ὅπως δῆποτε ὁμοίως ὁ καφές πρέ-

πει νὰ ἀλέθῃται πολλὰ λεπτός, διὰ νὰ γίνηται καὶ ἡ διάλυσις αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ὕδατος εὐκολώτερον. Τελευταῖον ὑπολείπεται ἡ βράσις τοῦ καφέ, ἡ ὁποία συνήθως γίνεταί, ἀφοῦ ῥίψωμεν τὸν καφὲν εἰς βραστὸν ὕδωρ, ὅπου μόνον ὀλίγας στιγμὰς πρέπει νὰ μένη. Ἄς προσέξωμεν δέ, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ βράσῃ τὸ νερὸν συγχρόνως μὲ τὸν καφὲν, διότι θέλομεν ἔχει ποτὸν πικρὸν καὶ ἀειδέστατον.

Ὁ καφὲς εἶναι πολύτιμον τονικόν, συντελεῖ εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, εὐκολύνει τὴν χώνευσιν, καὶ προξενεῖ εὐθυμίαν· ἀλλ' ἡ πολλὴ αὐτοῦ χρῆσις διερεθίζει τὰ νεῦρα, καὶ μάλιστα τὸν ἐγκέφαλον, καὶ φέρει ἀϋπνίαν. Ὄθεν δὲν συμφέρει εἰς τοὺς ὀξυθύμους καὶ τοὺς αἰμακτηρὰν κρασιν ἔχοντας νὰ πίνωσι τὸ ποτὸν τοῦτο.

Ψαλμὸς μς'. (46)

Ὁ Θεὸς εἶναι καταφύγιόν μας καὶ δύναμις· βοήθεια ἔτοιμοτάτη εἰς τὰς θλίψεις. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν θέλομεν φοβηθῆ, καὶ ἂν σαλευθῆ ἡ γῆ, καὶ μετατοπισθῶσι τὰ ὄρη εἰς τὸ μέσον τῶν θαλασσῶν· καὶ ἂν ἠχῶσι καὶ ταράττωνται τὰ ὕδατά των· καὶ ἂν σειῶνται τὰ ὄρη διὰ τὸ φούσκωμα αὐτῶν (1—4).

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκόβραφον.

Ουδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάττα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Περὶ μυθολογίας τῶν Αἰγυπτίων. — 2. Περὶ ποντικοῦ, μετὰ εἰκονογραφίας. — 3. Οἱ πέντε ἀδάμαντες. — 4. Ἡ ἀλιεία. — 5. Περὶ τῆς καφέας καὶ τῆς ιδιότητος τοῦ καφέ. — 6. Ψαλμὸς μς'. (46).